

Stigningsskala til Guld, men naar man ikke den Gang vilde forhandle om dette, var det sikkert, fordi Nationalbanken tvivlede om at kunne holde Kronen ved en Guldindløselighed omkring 70 — saa ringe Forstaaelse havde man den Gang af de praktiske Forhold. Nu har vi faaet denne eksempelløst hurtige Kronestigning, og den hviler over Erhvervslivet som et voldsomt Tryk. Den højtærede Statsminister sagde, at der havde været Erhvervs-krise før Kronestigningen, og nævnte Eksempler for Industriens Vedkommende. Ja, det er utvivlsomt rigtigt, at Industrien har kæmpet, i alt Fald visse Industrier, i de senere Aar hele Tiden igennem, enten vi har haft den højere eller den lavere Kronekurs, men det gælder ikke for Landbrugets Vedkommende, hvor Kronekursens voldsomme Stigning er den direkte Aarsag til den mægtige Misère, vi nu er inde i. At en langsom Stigning paa dette Omraade havde været bedre, derom er jeg ikke i Tvivl. Man siger, det er godt at komme over det, selv om det er en Hestekur, men der kan dø for mange under den Hestekur, og hvis Feberen ikke blev saa voldsom, var der sikkert Chance for, at flere vilde overleve Sygdommen end med den voldsomme Feber, der raser for Tiden. Og det mærkes lige saadan i Handelsstanden, dens Vanskeligheder er sikkert ogsaa en direkte Følge af Kronestigningen, den har haft Tab paa sine Varelagre, men det er sikkert det mindste af dens Tab, dens største Tab bestaar i dens Kunders nedsatte Købe- og Betalingssevne — jeg kan godt sige: gennem en Aarrække. I Sammenligning med disse Kriser er Industrikrisen maaske ikke den største.

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen talte om, at Landbruget gav saa lille en Løn, og dog har man set paa det med Villie. Ja, det er et Faktum, at Landbruget har ikke kunnet yde sine Medhjælpere den Løn, som Industrien har gjort, og der er endnu mindre Udsigt til det for Øjeblikket; men det har mere sin Forklaring i en mindre Fortjeneste, i en mindre Evne til at yde den Løn end i mindre Villie til at yde denne Løn. Det er jo et godt Bevis for, at dette Erhverv ikke har saa store Indtægter, som man har været tilbøjelig til at mene.

Man har sagt, at denne Krise er et europæisk Fænomen. Ja, det er rigtigt, der er Krise over hele Europa, og der er vel ogsaa Krise særlig i de Lande, der er under Deflationens Indflydelse, i de Lande, hvis Møntværdi har været sænket og nu atter er i Stigen, men der er jo enkelte, der er sluppet

for disse voldsomme Svingninger, deriblandt Sverige, der har ført en Realitetspolitik; trods skiftende Regeringer, trods skiftende Systemer og med Socialdemokratiet ved Magten har det ført en Politik, der har været baaret mindre af Stemninger end den, der har raadet herhjemme, og vi har ogsaa set Sverige holde sin Mønt oppe og derved undgaa de voldsomme Rystelser, der har været over de krigshærgede Lande og dem, der ikke i tilstrækkelig Grad har passet paa deres Valuta.

Nu foreslaas det fra Regeringens Side, at vi skal have en ny Formueskat for at give Tilskud til de kriseramte Virksomheder altsaa særlig Industrien. Jeg har glædet mig over den Modstand, dette har mødt fra mit Partis Ordførers (Slebsager) Side, og jeg kan ganske henholde mig til hans Argumenter paa det Omraade, men skal dog tilføje — særlig i Anledning af nogle Bemærkninger fra det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, der talte om den høje Indlaansrente, der gives af Banker og Sparekasser —, at det bedste Middel til at faa Indlaansrenten ned er flere Indskud, større Kapital i Banker og Sparekasser. I Perioder, hvor der strømmer Kapital ind i Banker og Sparekasser, har vi jo set, at Renten falder. Det er en naturlig Løsning af det Spørgsmaal, det er den eneste Løsning af det Spørgsmaal, det er Livets Lov, og at forandre det med kunstige Midler, ved Tvangsforanstaltninger, vil sikkert være overordentlig vanskeligt, det vil bevirke, at vi ikke beholder Kapitalen her i Landet. Nej, den eneste Vej til mindre Rente er større Kapitalopsparing, men det kan ikke nægtes, at den Skattelovgivning, vi har arvet fra Krigstiden, selv om den er blevet noget indskrænket for Formue- og Indkomstskattens Vedkommende, fremdeles er saa kraftig, at den virker som en Hemske paa Kapitalopsparing, det mærkes paa andre Omraader end den høje Rente, det mærkes i Banker og Sparekasser ved Mangel paa Kapital, det bevirker, at de paa-gældende Pengeinstitutter opsiger deres Prioriteter eller forlanger større Afdrag paa deres Prioriteter, end de plejer, og det bidrager i høj Grad til at forøge den Krise, vi er inde i, og det bevirker ogsaa mere Skat nedad i Samfundet. Det gælder baade for Stats- og Kommuneskatterne. Jeg tænker her først paa Kommuneskatterne. Jo mere Kapital der er i en Kommune, selv om det er store Kapitaler, jo flere store Velhavere en Kommune har — uden at jeg derfor personlig tager nogen Stilling til disse Velhavere —, jo større Chance har man for mindre Skatteprocenter, end hvor disse Velhavere